

РЕШЕНИЕ

№ 4764

гр. София, 01.11.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав, в публично заседание на 13.10.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Славина Влатова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **5159** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във връзка с Кодекса за международното частно право и Договора между Н. р Б и С на с с р за правна помощ по граждански, семейни и наказателни дела (Ратифициран с Указ № 784 на Държавния съвет от 15.04.1975г. - ДВ, бр. 33 от 25.04.1975г., обн. ДВ, бр. 12 от 10.02.1976г., в сила от 18.01.1975 г.)

Производството е образувано по жалба на В. В. Ж. от [населено място] срещу Заповед № РД – 09 – 187 от 01.06.2011г. на Кмета на СО – район „П.“, с която е отказано да бъде издадено удостоверение за наследници на жалбоподателя за починалия му баща В. Е. Ж..

В жалбата си жалбоподателят навежда доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като издадена в противоречие с материалния закон. Твърди, че след като покойният му баща е бил със статут на постоянно пребиваващ в РБългария, което е установил с представени доказателства, съответно следва българските органи да му издадат удостоверение за наследници. Твърди и че това е така, тъй като баща му е с постоянен адрес, регистриран в РБългария. Твърди, че удостоверението за наследници му е необходимо, за да уреди наследствените си въпроси, включително с наследственото жилище останало от баща му в РБългария и находящо се в [населено място], [жк], [жилищен адрес] закупено от последния с договор от РНС – В. Л. от 07.01.1988г. Иска оспорената заповед да бъде отменена и преписката да бъде върната на административния орган за издаване на исканото удостоверение за наследници.

Претендира разноски.

Ответникът Кмета на СО – район „П.“, чрез процесуалния си представител юрк. Г., изразява становище за неоснователност на жалбата и законосъобразност на оспорената заповед. Твърди, че законосъобразно е отказано издаването на удостоверение за наследници, тъй като бащата на жалбоподателя е починал на територията на трета държава, а не на територията на РБългария. Иска жалбата да бъде отхвърлена. Претендира разноски.

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от страна – адресат на акта, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Във връзка с изложеното дотук съдът счита, че жалбата е процесуално допустима.

Административният съд С. – град, II Отделение, 37 – ми състав, обсъди събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните и приема за установено следното:

Жалбоподателят в това производство е дете, родено от брака между К. И. В. – българска гражданка и В. Е. Ж. – руски гражданин. Жалбоподателят в това производство е български гражданин.

Видно от Удостоверение на Дирекция „Миграция“ към МВР с изх. № ХГ – 1345 от 25.05.2011г. В. Е. Ж. е с разрешено постоянно пребиваване в РБългария от 1986г. с адресна регистрация в [населено място], [жк], [жилищен адрес]. С договор за покупко – продажба от 07.01.1988г. с РНС – В. Л. В. Ж. и К. В. – Ж. са закупили апартамент № 39, на ет. 2, в [жилищен адрес] на ж.к. Х. Д. в [населено място].

В. Е. Ж., баща на жалбоподателя в това производство, е починал на територията на Руската федерация, видно от акт за смърт № 1014 от 28.06.2001г., издаден от отдел ЗАГС на Д. район, Московска област, представен по делото преведен и легализиран.

На жалбоподателя в това производство е издадено от Посолството на Руската федерация в РБългария удостоверение изх. 36791 от 29.04.2011г. за вписаните му родствени връзки с роднини на територията на Руската федерация. Удостоверението е издадено за да послужи пред СО – район „П.“ за получаване на удостоверение за наследници, като е посочено, че това не противоречи на действащото руско законодателство.

На жалбоподателя в това производство е издадено от СО – район „П.“ удостоверение за родствени връзки с № 383 от 28.09.2011г. и презаверено с изх. № 1206 от 20.04.2011г за В. Е. Ж..

Със заявление вх. № 9400 – 760 от 02.05.2011г. жалбоподателят в това производство е поискал издаване на удостоверение за наследници на починалия си баща В. Е. Ж.. Към това заявление е приложил: копие от съобщение на дирекция „К. отношения“ на МВнР на РБ от 23.02.2006г., копие от удостоверение изх. № 36791 от 29.04.2011г. за родствени връзки от посолството на Руската федерация в РБ, копие от легализиран смъртен акт № 1014 от 28.06.2001г., копие от удостоверение за родствени връзки с № 383 от 28.09.2001г. и изх. № 1206 от 20.04.2011г. от СО – район „П.“ и молба – декларация за наследници. Във връзка с указания от административния орган е представил допълнително и копие от удостоверение на Дирекция „Миграция“ изх. № ХГ – 1345 от 25.05.2011г.

Въз основа на горното е издадена оспорената в това производство заповед, с която е отказано издаването на исканото удостоверение за наследници.

Разгледана по същество жалбата е основателна по съображенията изложени по – долу. Съобразно задължението на съда по чл. 168 ал. 1 от АПК настоящият състав, счита, че

следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

В тази връзка настоящият състав установи, на първо място, че оспореният акт е издаден от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия. На второ място оспореният в това производство акт е издаден и при спазване на установената от закона форма, като не са извършени нарушения на административно производствените правила, но е издаден при несъответствие с материално правни разпоредби и с целта на закона, по съображенията изложени по - долу.

На първо място настоящият състав намира, че предвид това, че се касае за отношения с международен елемент, в конкретния случай е приложим КМЧП. Съгласно чл. 89 ал. 1 от КМЧП наследяването на движими вещи се урежда от правото на държавата, в която наследодателят е имал обичайно местопребиваване към момента на неговата смърт. А съгласно ал. 2 на същата разпоредба наследяването на недвижими вещи се урежда от правото на държавата, в която вещите се намират. Приложимото право към наследяването урежда кръга и реда на наследниците (чл. 91 т. 2 от КМЧП). Съгласно разпоредбата на чл. 48 ал. 7 от КМЧП „под обичайно местопребиваване на физическо лице се разбира мястото, в което то се е установило преимуществено да живее, без това да е свързано с необходимост от регистрация или разрешение за пребиваване или установяване. За определянето на това място трябва да бъдат специално съобразени обстоятелства от личен или професионален характер, които произтичат от трайни връзки на лицето с това място или от намерението му да създаде такива връзки”. В конкретния случай видно от събраните по делото доказателства В. Ж. има обичайно местопребиваване в РБългария. Това се установява от факта, че в РБългария същият се намира в брак с българска гражданка, децата му, включително жалбоподателя са родени и отраснали в РБългария, закупил е и до момента на смъртта си живее в жилище на територията на РБългария и то от много дълго време, т.е. установил се е трайно и преимуществено в РБългария. Във връзка с всичко това съдът намира, че обичайното местопребиваване на В. Ж. е в РБългария. Това се потвърждава и от факта, че видно от удостоверение от Дирекция „Миграция” на МВР В. Ж. има постоянно пребиваване в РБългария от 1986г. Съобразно разпоредбата на чл. 48 ал. 7 от КМЧП не е необходимо да има регистрация или разрешение за пребиваване, за да се установи трайното привързване на лицето към определена територия и за приложимостта на правото на това място към лицето. В конкретния случай доколкото се установява не само трайното привързване на лицето към РБългария, но същото има и разрешение за постоянно пребиваване. Въз основа на гореизложеното и доколкото по делото се установи, че В. Ж. има обичайно местопребиваване на територията на РБългария съдът намира, че по отношение на уреждането на наследствените правоотношения от настъпилата му смърт, следва да се приложат разпоредбите на българското право въз основа на чл. 89 ал. 1 и 2 и във връзка с чл. 91 ал. 1 т. 2 от КМЧП.

Посочената нормативна уредба на наследствените отношения при наличие на международен елемент, разкрива различен режим и приложимо право във връзка с наследяването. Така, за движимите вещи приложимото право е това по обичайното местопребиваване към момента на смъртта. А за недвижимите - правото на държавата по местонахождение на имота. В конкретния случай доколкото се установи, че обичайното местопребиваване на В. Ж. е РБългария, както и недвижимите му имоти се намира в РБългария, съдът намира, че и в двете хипотези е приложимо българското право.

На следващо място КМЧП изрично е посочил, че приложимото право към наследствените отношения урежда кръга на наследниците, който ще бъде формиран от българския закон във връзка с наследяването на движимите вещи и недвижими имоти, находящи се в Р Б., които са собственост починалия. А в конкретния случай, както се установи предвид обичайното местопребиваване на починалия В. Ж. и предвид местонахождението на недвижимия му имот в РБългария и във връзка с посочените по – горе разпоредби на чл. 89 ал. 1 и 2 във връзка с чл. 91 ал. 1 т. 2 от КМЧП кръга и реда на наследниците би следвало да се определи по българския закон.

По българското право правопримеството поради наследяване по закон, което е свързано и с произхода се установява с удостоверение за наследници издадено от органите по гражданско състояние. Това удостоверение по своето същество е официален свидетелстващ документ, който се издава от длъжностно лице в кръга на службата му и материализира удостоверителното изявление на своя издател. С това изявление издателя удостоверява съществуването или несъществуването на определени факти. При съставянето и издаването на документа, административният орган прилага разпоредбите на чл. 5 – чл. 12 от Закона за наследството. В конкретния случай видно от представените по делото доказателства жалбоподателят е представил всички необходими документи, изисквани съобразно българското законодателства, за да бъде установен кръга на наследниците.

На следващо място за пълнота на изложението съдът намира за необходимо да отбележи, че съгласно разпоредбата на чл. 57 от ЗГР актът за смърт се издава в мястото, където е настъпила смъртта, както е в конкретния случай. След това при представяне на този акт за смърт на районната администрация, както е направено в този случай, възниква задължението този факт да бъде вписан в регистрите на населението, като задължението за това пада върху районната администрация. Следователно, при така функциониращата регистрационна система относно гражданското състояние на физическите лица, и съществуването на регистри за гражданско състояние, за административния орган – ответник в това производство - е налице задължение да събере служебно доказателства по чл. 35 ал. 1 от АПК относно преките наследници на починалото лице В. Ж.. При необходимост за административния орган съществува възможността да поиска от заинтересованото лице, по чиято молба е започнало административното производство, да му окаже съдействие при събирането на доказателствата. В конкретния случай видно от събраните по делото доказателства районната администрация не е изпълнила своите задължения във връзка с чл. 35 ал. 1 от АПК, като по този начин е допуснала съществено нарушение на административно производствените правила. Напротив в конкретния случай не само, че жалбоподателят в това производство е съдействал на администрацията, но и той самият е събрал и представил пред районната администрация всички необходими документи във връзка с установяването на кръга на наследниците на В. Ж., включително представените удостоверения за родствени връзки от Руската Ф. и такива в РБългария.

На последно място неоснователно е възражението на ответника, че в договора за правна помощ по граждански, семейни и наказателни дела между НРБ и СССР, от 1975г. се съдържат разпоредби забраняващи издаването на удостоверение за наследници в конкретния случай. Напротив съгласно чл. 43 от Договора между Н. република България и Съюза на съветските социалистически републики за правна помощ по граждански, семейни и наказателни дела, в сила от 18.01.1975г., който действа и към настоящия момент „Документите за личното, семейното и

имущественото положение се издават от компетентните органи на договарящата страна, на чиято територия има своето местожителство или местопребиваване лицето, което желае да се ползва от тях”. В конкретния случай искането е направено от жалбоподателя, който е български гражданин и има местожителство и местопребиваване на територията на РБългария, съответно задължение на българската районна администрация е да издаде исканото удостоверение за наследници.

Във връзка с всичко гореизложено, настоящият състав намира, че оспорената в това производство заповед е незаконосъобразна, издадена при допуснати съществени нарушения на административно производствените правила и при неправилното приложение на материалния закон, а именно издадена е в противоречие с чл. 89 ал. 1 и 2, чл. 48 ал. 7, чл. 91 ал. 1 т. 2 от КМЧП, и като такава следва да бъде отменена. Предвид това, че съдът не може да разреши спора по същество и да издаде исканото удостоверение за наследници, съдът намира, че преписката следва да бъде върната на административния орган с указание да издаде исканото удостоверение за наследници. С оглед изхода на спора съдът намира искането на жалбоподателя за присъждане на разноски за основателно, поради и което следва да бъде уважено, а искането на ответника за неоснователно и следва да бъде оставено без уважение.

Воден от горното и на основание чл. 172 ал. 2, чл. 173 ал. 3 и чл. 174 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № РД – 09 – 187 от 01.06.2011г. на Кмета на СО – район „П.”, с която е отказано да бъде издадено удостоверение за наследници на жалбоподателя В. В. Ж. от [населено място] за починалия му баща В. Е. Ж..

ИЗПРАЩА преписката и задължава Кмета на СО – район „П.” да издаде исканото от жалбоподателя В. В. Ж. удостоверение за наследници на баща му В. Е. Ж..

ОСЪЖДА Столична община – район „П.” да заплати на В. В. Ж. от [населено място] сумата от 160 (сто и шестдесет) лева, представляващи разноски за тази инстанция.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховния административен съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

